

V radosti i bolesti

„Križ sem priniesla pani, ktorá ležala v našej nemocnici. Keď jej deti išli prerábať byt, vyjadrili sa, že do ich moderného bytu ho nepotrebujú. Mala obavy, že keď zomrie, križ vyhodí. Tak nám ho radšej darovala. Tu na nemocničnej chodbe sa s ním stretávajú pacienti, ktorí odchádzajú z operačnej sály. Kto sa pozrie na križ alebo zastane pri ňom, môže získať veľkú posilu,“ rozpráva prior komunity milosrdných bratov.

Ukáže mi aj menší križ, ktorý sám pribíjal na nemocničnú chodbu pri schodisku. Ten mu priniesli v roku 1997 bezdomovci. Našli ho vyhodенý.

„Skutočne nám to pomohlo, vtedy to bol druhý križ, ktorý visel v tejto nemocnici od jej návratu do správy našej rehole po páde komunistického režimu a každý, kto prechádza nemocnicou, okolo neho prechádza. Medzitým už prišli ďalší spolupracovníci, ktorí ho upravili aj natreli,“ poznamenal brat Richard.

Skôr narodení si ešte pamätajú z päťdesiatych rokov 20. storočia éru vyhadzovania križov, sakrálnych predmetov a náboženských kníh na smetiská. V mnohých dnešných domácnostiach už križ na stene nenájdete. Kedysi bolo nemysliteľné, aby si novomanželia v no-

vom príbytku nezačali na stenu križ požeňvaný kňazom pri uzavretí sviatostného manželstva... Spomínam si, že naše staré aj prastaré mamy mávali v domoch na stenách výšivky s rozličnými ľudovými porekadlami, napríklad: „Bez Božieho požehnania márne naše namáhanie...“ A spomínate si? Keď svätý

pápež Ján Pavol II. na sviatok Povýšenia Svätého križa navštívil Bratislavu, viackrát zopakoval: „*O crux, ave, spes unica!* – *Buď pozdravený, križ, naša jediná nádej!*“

Posilnia duchovnú službu

Vráťme sa však ešte do nemocnice milosrdných bratov v centre Bratislavy, postavenej pred vyše 350 rokmi. Prior Richard Jombík